

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ)...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Όχι και μισητή ώρα...

Ο Ταβερνιέ αναγύρισε άθόρυβα στο σκοτεινό δωμάτιο και κάθησε...

Ένα άμαξι

πέρασε εκείνη τη στιγμή από το δρόμο κι' απομακρύνθηκε. — Σίγουρα το τριωί θάρθη το καμιόνι που θά πάρη τόν νεκρό, συλλογίσθηκε ο Ταβερνιέ.

Και κλείνοντας το μάτια του, αναρωτήθηκε:

— Τί παράδοξη έμπνευσι που είχε ο Φαβρέιγ, φτιάχνοντας το άγαλμα αυτό του Σατανά;... Του έδωσε μιá ζωή, μιá έκφρασι.. Νομίζει καιεις πως θά ζωντανέψη... Άφου το άγαλμα αυτο δέ τού παρηγγέλη... τί παράδοξη έμπνευσις ;...

Έν άλλο άμαξι πέρασε στο δρόμο λίγες στιγμές ύστερώτερα... Ο Ταβερνιέ δέν τό άκουσε... Έγειρε τό κεφάλι του. Ώστόσο δέν τόν είχε πάρει άκόμα ο ύπνος... μά ή εικόνες περνούσαν πιό άργά, πιό θολά μπρός στα μάτια του... δπως αυτή ή σκιά που προχωρούσε στη γαλαρία, πρós τη σκάλα... αυτή τη σκάλα, της οποίας τά τελευταία μόνο σκαλοπάτια φωτιζόντουσαν από τη μικρή λάμπα που ήταν τοποθετημένη στο κεφαλόσκαλο...

Τό τρίξιμο ενός από τά σκαλοπάτια αυτά, έκανε τόν άστυνομικό νά τιναχτή... Άνωρθώθηκε μη ξέροντας για μιá στιγμή τί έπρεπε νά κάνη...

Που ήταν τό περίστροφό του; Ή ηλεκτρική λάμπα του;... Άπάνω στην πολυθρόνα του χωρίς άλλο...

Έσκυψε μέσα στο σκοτάδι... Έψαξε νά τά βρῆ με χέρι που έτρεμε... Βρῆκε τό ρεβόλβερ... έσπρωξε τόν ηλεκτρικό λαμπτήρα του που έπεσε κάτω...

«Ο θόρυβος θ' άκούστηκε χωρίς άλλο!... σκέφθηκε. Γιατί ν' άποκοιμηθώ;...»

Ο άστυνομικός θέλησε νά μάθη... Γονατιστός πάντοτε, έσκυψε έλαφρά... κύτταξε...

Είδε τό κεφαλόσκαλο και τη σκάλα... Δέν ήταν κανένας εκεί... Ίσως είχε γελαστή... Ίσως ο κρότος που άκουσε νά ήταν φανταστικός.

Έμεινε άκίνητος μερικά δευτερόλεπτα και τό βλέμμα του πήγε στο κεφαλόσκαλο.

Έπειτα, έξαφνα, από τη σκάλα ξεχύθηκε μιá ζωηρή άχτίδα φωτός που έφώτισε τά κάγκελα, και τά σκαλοπάτια και ή όποιος έσβυσε άμέσως κατόπιν.

Αυτό δέν έβάσταξε παρά ένα δευτερόλεπτο μονάχα, μά δέν ήταν μιá απόδειξις ότι δέν είχε γελαστή, ότι κάποιος βρισκόταν μέσα στο σπίτι;...

Άναρωτήθηκε τί ήταν τό προτιμότερο που είχε νά κάνη...

Μά δέν πρόφτασε νά σκεφθῆ. Τό φως παρουσιάστηκε και πάλι φωτίζοντας όλο τό άπάνω μέρος της σκάλας...

Σκέφθηκε ότι ίσως ήταν πιό πολύ άργά νά τρέξη πρós συνάντησιν αυτού του άπειρω τρομερού έχθρου μπρός στον όποιο ώστόσο είχε τό προνόμιο ότι θά πα-

ρουσιαζόταν ξαφνικά κι' άπροσδόκητα...

Άσφαλώς τώρα ο άόρατος αυτός έχθρός του ανέβαινε τη σκάλα...

Τά δευτερόλεπτα περνούσαν και παρά τις προβλέψεις του, ο άστυνομικός δέν είδε κανένα...

Τί συνέβαινε λοιπόν κάτω μέσα σ' αυτήν την γαλαρία που άρχιζε από τό κάτω μέρος της σκάλας; Ποιος μπορούσε νά βρισκεται εκεί, αυτήν την ώρα...

Και νά που έξαφνα εκεί άπέναντι στον τοίχο παρουσιάστηκε μιá σκιά άκαθόριστη στην άρχη...

Μετακινήθηκε άργά και φάνηκε ένα κορμί με ώμους πολύ πλατιούς, μά χωρίς κεφάλι... Ήταν τάχα ανθρώπινο κορμί αυτό;...

Μιá ανατριχίλα πέρασε τό σώμα του άστυνομικού... Ένα φέρετρο όρθιο δέν θάρριχνε τέτοια σκιά;... Μά τί ήταν αυτά που σκεφτόταν τώρα;...

Και ή εικόνα μεταμορφώθηκε ξαφνικά... Τό κεφάλι παρουσιάστηκε προφίλ, παραμορφωμένο, τρομαχτικό, με πηγούνι μακρύ, με μέτωπο τεράστιο... Μά σιγά-σιγά, ή μορφή αυτή πήρε γραμμές φυσικές, καθώς μετακινότανε μέσα στο φως...

Ο Ταβερνιέ κυτάλαβε: ο μυστηριώδης άγνωστος έφευγε, θά του ξέφευγε...

Βγήκε από την κάμαρη διευθυνόμενος πρós τό κεφαλόσκαλο, με τό βλέμμα πάντα καρφωμένο πρós τη σκιά που χανόταν τώρα όλοένα και πιό πολύ.

Έφτασε στα πρώτα σκαλοπάτια και κύτταξε κάτω στη γαλαρία... Μιá έλαφριά άνταύγεια τη φωτίζε μονάχα... Ο άγνωστος ήταν άκόμα, μά απομακρυνόταν... απομακρυνόταν...

Κατέβηκε τά σκαλοπάτια... Ένα άπ' αυτά έτριξε... και τό φως του άγνωστου έσβυσε άπτότομα...

Ο Ταβερνιέ άναψε τόν δικό του λαμπτήρα... κι' έρριξε γρήγορα τό φως του στη γαλαρία...

Μά κανένας δέν φαινότανε...

Άφογκραζότανε τώρα, μά κανένας θόρυβος δέν άκουγότανε για νά τόν οδηγήση... Καμμιá πόρτα, κανένα παράθυρο δέν είχε άνοίξει ή δέν είχε ξανακλείσει...

Ο κίνδυνος έπρεπε νά βρισκεται εκεί, πολύ κοντά, σε μερικων θημάτων άπόστασι, σ' ένα από τά δωμάτια του ίσογειού...

Άριστερά του, στην άρχη του διαδρόμου που ώδηγούσε στην τζαμωτή πόρτα, ήταν τό σαλόνι. Ή πόρτα του ήταν κλειστή...

Προχώρησε ως εκεί και κατάλαβε ότι δέν μπορούσε νά προχωρήση περισσότερο, χωρίς νά ψάξη προηγουμένως αυτήν την κάμαρη. Άνοιξε την πόρτα της με μιá άπτόμη κίνησι και, άκουμπισμένος στον τοίχο, άπλωσε τό χέρι κι' έρριξε τό φως του λαμπτήρος του στις πολυθρόνες, στα παλιά κάδρα, στην ταπετσαρία... Κανείς... Κανείς...

Βγήκε πάλι έξω στον διάδρομο. Ή πόρτα της άντικρυνης κάμαρης ήταν άνοιχτή... Κι' όμως του φαινόταν πως ή Άδριανή Φαβρέιγ την είχε κλείσει από νωρίς. Λίστασε μιá στιγμή νά μπη μέσα...

Κατόπιν όμως προχώρησε... Κανένας δέν κούβόταν, εκεί... Κανένας παράθυρο δέν ήταν άνοιχτό...

Ούτε και στην κουζίνα ήταν κανείς, ούτε και στις άλλες κάμαρες... Ο Ταβερνιέ στάθηκε προστά στην πόρτα του άτειλέ... Εκεί ήταν τό μόνο δωμάτιο, όπου άγνωστος θά μπορούσε νά έχη

Έγειρε τό κεφάλι κι' έκλείσε τά μάτια του.

κρυφτή... όπου φοβότανε πώς θα είχε κρυφτή...

«Απλώσε το χέρι του προς το πομολο αυτής της πόρτας, μα δέν τὸ άγγιξε... Κι' άρχισε νά τρέμη θλέποντας πώς η πόρτα ήταν άπλώς σπρωγμένη...

Θυμόταν ώστόσο καλά πώς τήν είχε κλείσει...

«Ωστε λοιπόν ὁ άγνωστος πού εἶχε δεῖ, ἢ μάλλον ἡ σκιά πού εἶχε δεῖ, εἶχε καταφύγει ἐκεῖ, μέσα στήν άπέραντη αὐτή και ψυχρή σάλλα, ὅπου τὰ μαρμάρινα άγάλματα φαινόντουσαν σάν νάπαιρναν ζωή...

Δέν ἤθελε νά κρύψη από τόν έαυτό του τόν κίνδυνο πού διέτρεχε...

Ὁ έθρὸς ήταν ἐκεῖ... τὸν περίμενε, τὸν παραμόνευε πίσω άπ' τὰ πέτρινα αὐτὰ άγάλματα... Ἀπό ποιὸ ὄμως;

Αὐτὸς αντίθετος έπρεπε νά μπη μέσα από τήν πόρτα και τὸ κορμί του θά γινόταν ένας εύκολος στόχος.

Μά τί ήταν αὐτὸ πού άκουγε τώρα;... Θόρυβος αὐτοκινήτου στὸ δρόμο πού ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι... Μά ποιὸς μπορούσε νάρχότανε τέτοια ὦρα;

Τί νά κάνη; Νά περιμένη ακόμα;... Ἄν ὁ άγνωστος εἶχε καταφύγει στὸ άτελιέ, τότε θά ξανάβγαινε; Μά ἴσως νά μὴ θρισκόταν πειά ἐκεῖ, ἴσως νά εἶχε φύγει, πηδώντας από κάποιο παράθυρο...

Στράφηκε πίσω, κυριολεκτικά ξετρελλαμένος. Δυὸ δυνατὰ χτυπήματα εἶχαν άκουστή, στήν πόρτα πίσω του. Ἄκουσε συγχρόνως νά τὸν φωνάζουν μέσα στὸ σκοτάδι:

— Ταβερνιέ! Ταβερνιέ!

Προχώρησε προφυλακτικά ὡς τήν άλλη άκρη τοῦ διαδρόμου. Μιά σιλουέττα φαινόταν πίσω άπ' τὴ τζαμωτὴ πόρτα. Ἐνας άνθρωπος ήταν ἐκεῖ πού τὸν φώναζε... Ὁ Ταβερνιέ κατάλαθε τότε: έρχόντουσαν νά πάρουν τὸ πτώμα...

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε.

— Ὁ Σερμές, άνοιξέ μου!

Ἦσαν τρεῖς. Μά αν ὁ Ταβερνιέ δέν άναγνώριζε τὸν Σερμές, δέν θά εἶχε άνοιξει ακόμα. Τους έμπασε και τους τρεῖς μέσα.

— Ἄκουσέ με, εἶπε στὸν Σερμές. Τὴ στιγμή πού με φώναξες έτοιμαζόμουν νά μπῶ στὸ άτελιέ, ἐδῶ στὸ θάθος τῆς γαλαρίας... Κάποιος ήταν ἐκεῖ πρὸ μερικῶν στιγμῶν, κάποιος πού τὸν παρακολούθησε και πού κατέφυγε ἐκεῖ... Τώρα πού εἶμαστε τέσσαρες πρέπει νά μπουμε μέσα...

Ὁ έπιθεω ρητῆς Σερμές δέν τοῦ άπάντησε, μα με λίγα λόγια έκανε τους δυὸ άνδρες πού τὸν συνόδευαν ένημέρους τῆς καταστάσεως.

Ἐπειτα, οἱ αστυνομικοὶ διευθύνθηκαν ὄλοι μαζί πρὸς τήν άλλη άκρη τῆς γαλαρίας. Ἐκεῖ ὁ Μωρίς Ταβερνιέ γύρισε πρὸς τὸν Σερμές και τους συντρόφους του και τους εἶπε:

— Θά μπῶ πρῶτος και θά μ' άκολουθήσετε ὄλοι με τὰ φῶτα σας σβυστά. Θά κάνετε μερικά θήματα πίσω μου μέσα στὸ σκοτάδι και θ' άνάψετε ξαφνικά τὸ φῶς...

Ἄνοιξε τήν πόρτα και μπῆκε διευθυνόμενος έλαφρά πρὸς τὰ άριστερά. Ἐπειτα στάθηκε κι' άφογκράστηκε προσεχτικά.

Ὁ Ταβερνιέ νόμισε πώς άκουσε τὸν συνάδελφό του Σερμές νά τὸν πλησιάζη και έξ ένστικτου μετακινήθηκε πάλι, πλησιάζοντας πρὸς τὸν τοῖχο, ὁ ὁποῖος έπρεπε νά θρῖσκεται άριστερά του...

Τέσσερα - πέντε λεπτά κύλησαν έτσι, κατά τήν διάρκεια τῶν ὁποίων εἶχε τὴ συναίσθησι πώς διέτρεχε ένα κίνδυνο, τοῦ ὁποῖου τοῦ διέφευγε ὁ άκριθῆς χαρακτήρ...

Πίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ του φανουῦ. Συγχρόνως και δυὸ άλλοι άπὸ τους αστυνομικούς τὸν μιμήθηκαν και ἡ τρεῖς αὐτές δέσμες φωτὸς διασταυρώθηκαν, φωτίζοντας γρήγορα, τους λευκοὺς τοίχους, έπάνω στους ὁποῖους τὰ άγάλματα διέγραφαν άλλοκότους ἴσκιους.

Οἱ αστυνομικοὶ εἶδαν ὅτι κανεὶς άλλος δέν θρισκόταν μέσα στὸ άτελιέ, εκτὸς άπ' αὐτούς.

Ὁ Μωρίς Ταβερνιέ πῆγε μόνος του νά θεβαιωθῆ ὅτι κανεὶς δέν ήταν κρυμμένος πίσω άπ' τὸν άτελειώτο μαρμάρινο ὄγκο κατά μήκος τοῦ τοῖχου πού ήταν άπέναντί τους.

Κύτταξε κατόπιν τὰ παράθυρα και εἶδε ὅτι κανένα ὄεν ήταν άνοιχτό.

Ὁ Σερμές τὸν πλησίασε τότε και τοῦ εἶπε:

— Δέν ὑπάρχει τίποτε ἐδῶ μέσα, φτωχέ μου Ταβερνιέ. Θά ὡνιρεύτηκες χωρίς άλλο...

— Μὴν άστειεύεσαι... Ἐνας άνθρωπος μπῆκε ἐδῶ μέσα πρὸ μερικῶν λεπτῶν... Και εἶνε σχεδὸν βέβαιο ὅτι δέν ξαναβγήκε έξω.

— Θέλεις δηλαδή νά καταλήξῃς στὸ συμπέρασμα ὅτι θρῖσκεται ακόμα ἐδῶ μέσα... Ἄν θέλουμε ὄμως, τὸ πιστεύουμε...

Ὁστόσο, ὁ Ταβερνιέ καταλάβαινε ὅτι ὁ φίλος του άστειεύεται μόνο γιὰ νά κάνη θάρρος.

— Μήπως κανένα από τὰ άγάλματα αὐτὰ εἶνε κούφιο; ρώτησε σέ λίγο ὁ Σερμές με σιγανὴ φωνή.

— Ὁχι... Ἐξ άλλου, τὸ μόνο πού εἶνε αρκετὰ μεγάλο, ὡστε νά μωρη νά χωρέση έναν άνθρωπο μέσα, εἶν' αὐτό...

και έδειξε τὸν Σατανά, στὴ γωνία πίσω τους.

— Αὐτὸς ὁ άπαίσιος διάβολος; έκανε ὁ Σερμές. Κύτταξέ τον πώς μορφάζει σαρκαστικά!... Θά ελεγε κανεὶς πώς μᾶς κοροϊδεύει! Εἶσαι βέβαιος ὅτι...

Και με τὴ σειρά του, πλησίασε κι' αὐτὸς κι' έφερε τὸ χέρι του άπάνω στήν πέτρα τοῦ άγάλματος.

Ἐβγαλε κατόπιν από τήν τσέπη του ένα αρκετὰ μακρὸ μαχαίρι και χτύπησε με τὴ λαθὴ του τὸ άγαλμα.

— Ὁχι, δέν εἶνε κούφιος, αὐτὸς ὁ κύριος! εἶπε. Ἄς δοκιμάσουμε τώρα τὸ θάρος του.

Και προσπάθησε, χωρίς άποτέλεσμα, νά μετακινήσῃ τὸν Σατανά.

— Ὁχι, Ταβερνιέ, εἶπε. Ὁ άνθρωπὸς σου δέν κατέφυγε μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

— Σοῦ έπαναλαμβάνω πώς εἶχα κλείσει μόνος μου τὴν πόρτα τοῦ δωματίου αὐτοῦ στῖς έννέα ἡ ὦρα, και, ὅπως εἶδες πρὸ ὀλίγου και μόνος σου, τὴ θρήκαμε μισάνοιχτη!

— Πιθανόν... Μά ἐγὼ θλέπω πώς δέν εἶνε κανεὶς ἐδῶ μέσα...

Ἐκτὸς αν κανένα από τ' άγάλματα έμψυχώνεται τὴν νύχτα... Αὐτὸς ἐδῶ ὁ διάβολος έχει ένα άσχημόμουτρο... Καθὼς ξέρεις, ἐγὼ δέν φοβᾶμαι... Μά αν αὐτὸ τὸ άγαλμα τὸ εἶχα κοντὰ στὸ κεφάλι μου, θάκανα μιὰ ὦρα κάθε βράδυ ν' άποκοιμηθῶ... Ἐλα τώρα γιατί εἶμαστε βιαστικοί.

Βγήκαν από τὸ άτελιέ κι' ανέβηκαν στὸ έπάνω πάτωμα.

Ἐβαλαν τὸ πτώμα τοῦ Φλοράν Κορντιέ σ' ένα φορεῖο, τὸ κατέβασαν κάτω και τὸ φόρτωσαν στὸ αὐτοκίνητο.

Κατόπιν, ὁ Ταβερνιέ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Ἄδριανης Φαβρέιγ, ἡ ὁποῖα τοῦ άνοιξε άμέσως. Ἦταν ντυμένη και δέν εἶχε κατορθώσει νά κοιμηθῆ ακόμα, αν και ἦσαν πειά περασμένα μεσάνυχτα.

— Μερικοὶ συνάδελφοί μου ἦρθαν νά πάρουν τὸ πτώμα τοῦ θεῖου σας, τῆς εἶπε. Εἶμαι ὡποχρεωμένος νά φύγω κι' ἐγὼ μαζί τους... Νομίζω πώς δέν ἔχετε πειά νά φοβηθῆτε τίποτε τώρα... Θά ξαναγυρίσω κατά τις έννέα τὸ πρωί... Κλείστε τὴν πόρτα πίσω μου...

Ἡ Ντενιζ, ἡ ὁποῖα τὸν εἶχε άκούσει, μισόάνοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρης τῆς.

Ὁ Ταβερνιέ, μόλις τὴν εἶδε πῆγε πρὸς αὐτὴν και τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι, δεσποινίς... Κλείστῆτε στήν κάμαρή σας...

Ἐκείνη ὄμως τὸν κύτταξε τρομαγμένη. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ θεῖου Φλοράν εἶχε μείνει άνοιχτή. Ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς και τὴν έκλεισε...

Ὁ Μωρίς Ταβερνιέ άπομακρύνθηκε. Μά, μόλις έφθασε στὸ κεφαλόκαλο, γύρισε τὸ κεφάλι του πίσω και τῆς εἶπε:

— Κλείστῆτε στήν κάμαρή σας... Αὔριο δέν θά εἶθε πειά μόνη...

Ἡ Ἄδριανη Φαβρέιγ τὸν άκολούθησε κάτω γιὰ νά κλείσῃ τὴν πόρτα πίσω του.

Ἡ Ντενιζ άκουσε τὸ μοτέρ τοῦ αὐτοκινήτου και άνάμεσα άπό τὰ παντζούρια, εἶδε τὸ φῶς τῶν φαναριῶν του άριστερά στὸ δρόμο.

— Ἐξω, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Σερμές ελεγε στὸν Ταβερνιέ:

— Εἶσαι άποφασισμένος νά μείνῃς ἐδῶ; (Ἄκολουθεῖ)

Ὁ Σερμές πλησίασε τὸν Σατανά.